

פתחו עליונים ותחתונים ואמרו שירה, וזה שיר השרים. שיר שאוֹתם המנגנים שמנגנים לקדוש ברוך הוא.

הוד הפליך אמר שיר המעלות, שלמה הפליך אמר שיר השירים, שיר מאותם מנגנים. מה בין זה לזה, שהרי נשמע שהפליך אחד? אלא ודאי שהפליך אחד, אבל בימי דוד הפליך לא היה כל אותם מנגנים מתקנים במקומם לנגן כראוי, ובית המקדש לא נבנה, ולכן לא התפקנו למעליה במוקומם. שהרי כמו שיש תקוני משמרות בארץ, אף כך בركיע, ועומדים אלה כנגד אלה.

וביום שנבנה בית המקדש נתנו כולם במוקומם, והנור שלא מPAIR התחליל להאריך. ושירה זו נתנה לפליך העליון, הפליך שהשלום שלו. והתשבחת הזו היא מעלה מכל התשבחות הראשונות. ביום שהתגלתה תשבחת זו (כעולם בארץ, באותו יום נמצאה שלמות בפליך, ולכן הוא קדש קדשים).

בספר של אדם הריאשון היה כתוב בו, ביום שיוקם המשכן (שנה ביה בית המקדש) יעוררו האבות שירה מעלה ומטה. ומשום לכך מצאנו שנ Maoתיות גדולות. ואלה הם שעודרו, לא שהם מנגנים, אלא שהם מועוררים אל מעלה. (ככל שיר של אותם גדולים שמנגנים על כל העולמות).

ושנינו, באותו יום עמד יעקב השלם ונכנס לגן עדן בשמי עליון, מקומו, ואז גן העדן התחליל לגן, וכל אותם בשימים של הגן מי גרים שירה זו וממי אמר אותה? הנה אומר זה יעקב. שאלא הוא לא נכנס לגן העדן, לא אמר הגן שירה.

לא אמר גנטא שירתא.

יוּמָא, כְּדִין פַּתְחֵי עַלְאי וִתְפַאֵּי וְאָמַרְוּ שִׁירֶתָא, וְהִינְנוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁירֶתָא דְּאַינְנוּ מְנַגְּנִין דְּמְנַגְּנָן לְקוּדְשָׁא בָּרָךְ הֵיא. (דף קמ"ג ע"ב).

הוד מלכא אמר שיר המעלות, שלמה מלכא אמר שיר השירים, שיר מאינון מנגנים. מה בין hei להאי, דהא אשתחמע דכלא חד. אלא ודאי פלא חד, אבל ביזמי דוד מלכא, לא הו כל אינון מנגן מתקנן בדורכתייהו, לנגןא כדקה יאות, ובי מקדשא לא אהבני, ובגין כך לא אתפקנו לעילא בדורכתייהו. דהא כמה דאית תקוני דמשמרות בארץ, אויף הבי ברייעא, וקיימין אלין לקבל אלין.

וביום דאתبني בי מקדשא, אתפקנו בלהו בדורכתייהו, ושרגא דלא בהרא שרייאת לאנהרא. ושירתא דא אתפקנת לגביה מלכא עלאה, מלכא דשלמא דיליה. ותושבחא דא איהי מעליא, מכל תשבחן קדמאי. יומא דאתגלי תושבחתא דא (בעלה) בארץ, ההוא יומא אשתחכח שלימו בכלל, ועל דא איהי קדש קדשים.

בספראadam קדמא, הוה כתיב ביה. ביום דיתקם בי משכנא (ר"א רותני כי מקדשא) יתערון אבקן שירתא, עילא ותפא. ובגין כך אשבחנא שנין מתווון רברבן. ואلين אינון דקה אתערו, לאו דאינון מנגן, אלא דאינון מתערו לגביה עילא. (ר"א ל"ג בעכול) שיר דאינון שירין רברבן, דמן על עצמן בלהו. וחנין, בההוא יומא קם יעקב שלימה, ועל כל גנטא דעתן, בחידוי, על דוכתיה. כדין גנטא דעתן, שארי לנגן, וכל אינון בוסמין גנטא. מאן גרים שירתא דא, ומאן אמר לה. הוי אםא דא יעקב, דאלמלא איהי לא עאל בגנטא דעתן, לא אמר

שירה זו שירה, שהיא כלל של כל התורה. שירה שעליונים ומחזאים מטעורים אלה. שירה שהיא כמו העולם שלמעלה, שהוא שבת העלוה. שירה שהשם קדוש העליון מתעורר בשכילה, וכן הוא קדש קדשים. מה הטעם? משום של דבריו אהבה ושמחה הכל. וזה משום שפוס של ברכה נתנה בימין. בין שגנתם בימין, אז כל השמחה וכל אהבה נמצאים. ולכן כל דבריו אהבה ושמחה. בזמנם שהימין הוז חזרת לאחור, כמו שנאמר השיב אחורי ימינו, אז כוס של ברכה נתנה בשמאל. פיו שגנתה בשמאל, מתחלים עליונים ומחזאים לפתח עליון קינה. ומה אומרים? איך. אי זה. אי כוס של ברכה, שמקום עליון שהיתה יושבת בחוכנו מנעה ונגער ממנה. משום לכך שיר השירים, שהיא מצד הימין, כל דבריו אהבה ושמחה. איך, שחסר הימין ונמצא השמאלי, כל דבריו קנטורים וקיננות.

ואם אמר, הרי כל שמחה וכל חרודה וכל שיר הוא מצד השמאלי, וכן הליים מצד השמאלי מנגנים שירה. אלא כל שמחה שנמצאת מצד השמאלי, לא נמצא אלא בזמנם שהימין נדרבק עמו. ובזמנם שהימין מטעור ונדרבק עמו, אז אותה חרודה מימין מיטיבה את הפעס. וכשהפעס שוכן והשמחה היא מצד הימין, אז חרודה שלמה באלה מצד הזה. וכך ימינו לא נמצא, הפעס של השמאלי רב, ולא שוכן ולא מיטיב ולא משמח, ואו איך. אי זה. כוס של ברכה מה תה עלייה? שהריו יושבת לשמאל, והפעס רב ורתקה

שירה דא שירתא, דאייה כללא דכל מתער לגביה. שירתא דעלאי ותפאי דלעילא, דאייה שבת עלה. שירתא דשמעא קדישא עלה, אטעטר בגינוי. ועל דא איה קדש קדשים. מאי טעם. בגין דכל מלוי ברחים ובחודה כלא. (ו) בגין דocos של ברחים אהיהיב במינא, בגין דאתיהיב במינא, כדיין כל חידו וכל רחימוי אשתקה. בגין לכך ברחים ובחודה כל מלוי.

בזמנא דהאי ימינה אתחדר לאחורא, כמה דאת אמר (אייה ב) השיב אחורי ימינו, כדיין כוס של ברכה אהיהיב בשמאלא. בגין דאתיהיב בשמאלא, שראי עלה ותפאי לפתח עלייה קינה. ומאי קאמרי. איך, אי זה, אי כוס של ברכה, דאתר עלה דהווית יתבא בגויה אטמען ואתגרע מנה בגינוי לכך שיר השירים, דהוה מפטרא דימינה, כל מלוי רחימוי וחודה. איך, דחסיר ימינה, ואשתקה שמאלא, כל מלוי איונון קנטוריין וקינין.

ויאו תימא, הא כל חידו, וכל חודה, וכל שיר, מפטרא דשמעאל איהו, ועל דא לואי מפטרא דשמעאל מנגי שירתא. אלא, כל חידו דاشתקה מפטרא דשמעאל, לא אשתקה אלא בזמנא דימינה אתחדק בהדיה. ובזמנא דימינה אטער ואתדרק בהדיה, כדיין הוהו חודה מימינה, איהו דקא אוטיב לרתקה, וכד רתקה אשתקה, וחדו איהו מפטרא דימינה, כדיין חודה שלימתא אתי מהאי סטרא. וכד ימינה לא אשתקה, רתקה דשמעאל נפיש, ולא שכיך, ולא אוטיב, ולא חדי. כדיין איך, אי זה. כוס של ברכה מה תהא עלייה, דקא יתבא בשמאלא, ורתקה